

[Anker Lau.]

I øvrigt er jeg glad for de bemærkninger, den højtærede minister har fremsat; de er udtryk for en vis forhandlingsvilje også over for de synspunkter, som mit parti repræsenterer.

Hvorvidt det lille ord „formentlig“ skal stryges eller ikke, skal jeg ikke blande mig i, men efterhånden som — for at bruge et udtryk, den højtærede finansminister brugte — de økonomiske forudsætninger er skiftet, efterhånden som man, om jeg så må sige, bliver liberaliseringsminded inden for den høje regering, falder der jo mange udtryk, som i høj grad ligner dem, vi andre i årenes løb har anvendt i en lignende situation som den nuværende.

I øvrigt synes jeg, at vi under denne debat alle — med en enkelt undtagelse — har udtrykt os på en sådan måde og med en sådan forsigtighed, at vi har tjent det formål, det her drejer sig om. Vi har dog alle bevidstheden om, at det, vi her står i begreb med at gøre, er noget aldeles afgørende for vort lands fremtid, for vort erhvervslivs fremtid og for vor økonomi, og ud fra denne betragtning har vi vel alle følt, at vi ikke ville forskertse nogen mulighed for at finde frem til løsninger, som i virkeligheden er til gavn for os alle.

Jeg skulle såmænd ikke have sagt meget mere i dag, om ikke det ærede medlem hr. Hans Rasmussen havde fundet anledning til at gå så stærkt imod sin regerings forslag, som tilfældet var. Hans tale forekommer mig at være udtryk for en sådan grad af overdrivelse, at den måske vil kunne skade de forhandlinger, vi skal føre i fremtiden, og det har formentlig ikke været meningen. For mig lød det ærede medlem hr. Hans Rasmussens udtalelser som en røst fra graven, en røst fra fortiden, en røst fra den tid, da de økonomiske forudsætninger endnu ikke var skiftet. Og de argumenter, vi hørte, vedrørte jo også ting, vi alle sammen havde oplevet i 1930'erne; det var de tre formål: det handelspolitiske, det beskæftigelsesmæssige og det valuta-mæssige.

Vi har jo mange højtærede handelsministres ord for, at dette er en valutalog, kun en valutalog. Når den så bliver administreret som en, som jeg sagde, beskyttelseslov, må de skiftende ministre naturligvis bære

ansvaret for dette. Men den kendsgerning, at det igennem mange år har været en beskyttelseslov, er naturligvis også årsagen til, at man frygter frigørelsen trods de toldforhøjelser, der nu stilles forslag om. Jeg synes, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen ser helt bort fra disse toldforhøjelser og undervurderer deres betydning, og jeg tror også, han ser bort fra, at de dog opretholdes over for den øvrige verden uden for de syv, hvis ikke kontakt skabes. Jeg forstår slet ikke talen om at slå noget i stykker med et slag; der går dog 10 år med afviklingen af disse toldsatser, og jeg kender i hvert fald adskillige industrier, der har været så kloge, at de i tidens løb har indrettet sig på det, der nu er ved at ske. Jeg tror også, en af de højtærede ministre gav udtryk for den opfattelse, at der i det ærede medlem hr. Hans Rasmussens udtalelser må ligge en undervurdering af den danske industri og den danske arbejders indsats, som vi alle sammen beundrer, og der er ingen i denne sal, der nærer noget som helst ønske om at slå noget værdifuldt i stykker.

Hvis imidlertid de toldsatser, der nu foreslås, ikke er tilstrækkelige, hvis der faktisk findes virksomheder, som kun kan leve, hvis de slet ingen konkurrence har, er der endnu plads for indsats fra forbrugerorganisationernes side. Der er dog ingen, der bestrider, at toldrestriktionerne fordyrer varerne for forbrugerne og for producenterne — restriktionerne fordyrer åbenbart varerne så meget, at den foreslåede told ikke er høj nok efter det ærede medlem hr. Hans Rasmussens mening — men disse forhold har dog aldrig foranlediget nogen større indsats fra forbrugerorganisationernes side, det må man indrømme; til gengæld bliver alting straks sat i bevægelse i samme øjeblik kartoflerne stiger nogle få øre pr. kilo. Jeg skal ikke gå dybere ind på dette, men der er formentlig hos det ærede medlem hr. Hans Rasmussen tale om en vanetænkning, som det ærede medlem har svært ved at komme bort fra, en vanetænkning, som det ærede medlems parti synes at have arbejdet sig ud af, og som regeringen åbenbart ikke deler.

I øvrigt synes jeg, at tidspunktet for det ærede medlems indsats er meget dårligt valgt — det er også fremhævet af de højtærede ministre, især af den højtærede